

zasadę prawa wspólnotowego, która znosi ograniczenie formalne zawarte w art. 113 ust. 5 dekretu ustawodawczego nr 267/2000 oraz w art. 2 ust. 6 i art. 15 ust. 1 ustawy Regionu Lombardia nr 26 z dnia 12 grudnia 2003 r., i w związku z tym jego skuteczność rozciąga się na tyle, by zezwolić na uczestnictwo w przetargach również tym podmiotom, które nie są spółkami kapitałowymi?

2) Jeśli Trybunał uzna, że wymieniona wyżej zasada nie stanowi podstawowej zasady prawa wspólnotowego, czy przepis art. 4 ust. 1 dyrektywy 2004/18/WE lub podobny przepis zawarty w art. 26 ust. 2 dyrektywy 92/50/EWG (jeśli uznane zostanie, że stosuje się ten ostatni przepis), jest raczej zasadą, którą można wywnioskować lub „zasadą wywodzącą się” z zasady konkurencji w związku z zasadą przejrzystości w administracji i zasadą niedyskryminacji ze względu na przynależność państwową, i z tego względu jest on bezpośrednio obowiązujący i ma pierwszeństwo przed sprzecznymi z nim przepisami krajowymi, wydanymi przez państwa członkowskie w odniesieniu do procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, do których nie stosuje się bezpośrednio przepisów prawa wspólnotowego?

3) Czy przepisy art. 113 ust. 5 dekretu ustawodawczego nr 267/2000 oraz art. 2 ust. 6 i art. 15 ust. 1 ustawy Regionu Lombardia z dnia 12 grudnia 2003 r. zgodne są z zasadami wspólnotowymi wymienionymi w art. 39 (zasada swobodnego przepływu pracowników w ramach Wspólnoty), art. 43 (swoboda przedsiębiorczości), art. 48 i art. 81 (zakaz porozumień ograniczających konkurencję) Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską i zatem czy w razie stwierdzenia ich niezgodności z tymi zasadami, wymienionych wyżej przepisów krajowych nie stosuje się w zakresie, w jakim są one sprzeczne z bezpośrednio obowiązującymi normami wspólnotowymi mającymi pierwszeństwo przed uregulowaniami krajowymi?

4) Czy przepisy art. 113 ust. 5 dekretu ustawodawczego nr 267/2000 oraz art. 2 ust. 6 i art. 15 ust. 1 ustawy Regionu Lombardia z dnia 12 grudnia 2003 r. zgodne są z przepisem art. 9 ust. 1 dyrektywy 75/442/EWG lub analogicznym przepisem art. 7 ust. 2 dyrektywy nr 2006/12/WE z dnia 5 kwietnia 2006 r. (jeśli uznane zostanie, że stosuje się ten ostatni przepis), które stanowią — odpowiednio — że „[...] wszelkie zakłady lub przedsiębiorstwa, które wykonują czynności określone w załączniku II A muszą uzyskać zezwolenie od właściwych władz określone w art. 6” i że „plany, o których mowa w ust. 1 (gospodarowania odpadami), mogą, przykładowo, obejmować: a) osoby fizyczne lub prawne upoważnione do gospodarowania odpadami [...]”?

(¹) Dz.U. L 134, str. 114.

(²) Dz.U. L 209, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 7 września 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-365/06)

(2006/C 281/37)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: E. Traversa i E. Montaguti, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Republika Włoska,
 - zastrzegając doradcom w dziedzinie zatrudnienia („consulente di lavoro”) lub osobom traktowanym na równi z nimi, wpisanym do rejestru zawodowego, dostęp do działalności polegającej na przygotowaniu i drukowaniu kart wynagrodzeń;
 - ustanawiając szczególne wymagania dotyczące struktury i zakładania centrów przetwarzania danych;
 - uzależniając wpis do wspomnianych rejestrów zawodowych od wymogu posiadania miejsca zamieszkania we Włoszech;
- uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 43 i art. 49 traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską;
- zabraniając wykonywania działalności doradztwa w dziedzinie zatrudnienia w braku wpisu do włoskiego rejestru;
- uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 49 traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską.
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

- Zastrzeżenie dostępu do działalności polegającej na przygotowaniu i drukowaniu kart wynagrodzeń wyłącznie doradcom w dziedzinie zatrudnienia i innym kategoriom zawodowym wymienionym w sposób wyczerpujący w ustawie stanowi utrudnienie w swobodzie przedsiębiorczości oraz swobodzie świadczenia usług, ustanowionych w art. 43 i art. 49 WE. Działalność prowadzona przez centra przetwarzania danych polega zasadniczo na prostym wykonywaniu wskazówek otrzymanych od klienta. Chodzi bowiem o wprowadzenie dostarczonych przez klienta danych do określonych programów komputerowych,

opracowanych na podstawie informacji udostępnionych przez tego klienta zgodnie z obowiązującymi przepisami. Centra przetwarzania danych przygotowujące karty wynagrodzeń nie wykonują jednak jakiegokolwiek pracy polegającej na obliczeniu, na podstawie odpowiednich przepisów, wynagrodzenia netto poszczególnego pracownika, co wymagałoby analizy i dogłębnej znajomości przepisów z tej dziedziny. Zastrzeżenie działalności polegającej na przygotowaniu i drukowaniu kart wynagrodzeń na rzecz doradców w dziedzinie zatrudnienia nie może być uzasadnione z uwagi na cel, jakim jest ochrona praw pracowników, gdyż takie zadania mają charakter głównie wykonawczy i nie wymagają specjalnych kwalifikacji zawodowych.

— Aby móc świadczyć na rzecz małych przedsiębiorstw usługi polegające na przygotowaniu i drukowaniu kart wynagrodzeń, centra przetwarzania danych muszą „być utworzone i składać się wyłącznie z podmiotów wpisanych do rejestru zawodowego”. „Taki wymóg wyklucza osoby zasiadające w zarządzie zagranicznej spółki-matki z udziału w zakładaniu lub w zasiadaniu w zarządzie włoskiej spółki zależnej, jeżeli nie są one wpisane do rejestru zawodowego, o którym mowa. Stanowi to ukrytą formę dyskryminacji, która stosując inne kryterium niż obywatelstwo, osiąga w istocie ten sam cel jak dyskryminacja jawnie oparta na obywatelstwie”. (Opinia rzecznika generalnego Micho przedstawiona w sprawie C-79/01 Payroll Data Services, Rec. 2002, str. I-8923).

— Włoskie przepisy przewidują, że podmiot składający wniosek o wpis do takiego rejestru musi załączyć do niego zaświadczenie o zamieszkaniu. Jeżeli celem tego wymogu zamieszkiwania jest umożliwienie dokonania kontroli i ewentualne ukaranie usługodawców odpowiedzialnych za naruszenie przepisów, wymóg ten wydaje się być zupełnie nieproporcjonalny. Niezależnie od miejsca zamieszkania jest, bez wątpienia możliwe przeprowadzenie kontroli, a w razie potrzeby nałożenie sankcji na jakiegokolwiek centrum przetwarzania danych z siedzibą w jakimkolwiek państwie członkowskim. Wymóg zamieszkiwania nie jest zatem uzasadniony koniecznością ochrony pracowników, na którą powołują się włoskie władze.

— Włoskie przepisy będące przedmiotem skargi stanowią, że także centra przetwarzania danych z siedzibą w innych państwach członkowskich, aby móc świadczyć usługi, muszą posiadać w obrębie ich struktury doradców w dziedzinie zatrudnienia, wpisanych do włoskiego rejestru zawodowego. Obowiązek wpisu do rejestru zawodowego doradców w dziedzinie zatrudnienia wydaje się wykraczać poza to, co jest niezbędne dla ochrony pracowników jak też uzależnia świadczenie usług od uzyskania faktycznego zezwolenia ze strony właściwych władz, bez dokonywania rozróżnienia między stałym a czasowym świadczeniem usług. Pominięcie takiego rozróżnienia prowadzi do „pozabawieniem skuteczności postanowień traktatu mających zapewnić swobodę świadczenia usług” (wyrok z dnia 3 października 2000 r. w sprawie C-58/98 Corsten, Rec., str. I-7919).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus (Finlandia) w dniu 8 września 2006 r. — DNA Verkot Oy

(Sprawa C-366/06)

(2006/C 281/38)

Język postępowania: fiński

Sąd krajowy

Korkein hallinto-oikeus (Finlandia).

Strony postępowania przed sądem krajowym

Strona skarżąca: DNA Verkot Oy.

Pozostałe strony: Sonera Mobile Networks Oy, Viestintävirasto

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 4 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/21/WE⁽¹⁾ z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy ramowej), dotyczący środków odwoławczych, należy interpretować w ten sposób, że uznaje się przedsiębiorstwo telekomunikacyjne za uprawnione do zaskarżenia decyzji stwierdzającej, że konkurent tego przedsiębiorstwa telekomunikacyjnego nie posiada znaczącej pozycji na rynku?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na powyższe pytanie, [sąd krajowy] wnosi o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy sformułowane w art. 4 ust. 1 dyrektywy ramowej 2002/21/WE wymaganie właściwego rozpoznania meritum każdej sprawy oraz zagwarantowania skutecznych środków odwoławczych implikuje, że sąd krajowy może rozpoznać meritum, dokonać oceny prawnej i rozstrzygnąć sprawę i że jego właściwości w tym zakresie nie ogranicza wydana na podstawie art. 7 ust. 4 decyzja Komisji w sprawie analizy rynku wraz z jej uzasadnieniem?

⁽¹⁾ Dz.U. L 108, str. 33.